

[Honoré.]

Danmark har som medlem af EF kunnet påvirke denne økonomiske kæmpe i den rigtige retning. At gøre dette i fortrolige forhandlinger giver ikke så meget reklame i verdens offentligheden som at stå og vifte med sine idealer, men det er langt mere mærkbart for de afrikanske lande. Vi støtter denne politik.

Men omvendt må vi gøre os klart, at skal vi kunne påvirke de 8 EF-partnere, så må vi fra vor side tage et vidt hensyn til dem i vore standpunkter. Gør Danmark sig upopulær hos vore EF-partnere i Afrika-politiske afgørelser i FN, så vil det reducere vor indflydelse på EFs Afrikapolitik i andre sammenhænge, som måske er mere betydningsfulde for afrikanerne. Det er på dette punkt, regeringen har spillet hasard i FN i denne samling og givet Danmark en del minuspoints som partner i EFs Afrikapolitik. Jeg har som FN-delegeret oplevet, at den danske regering nogle minutter før en afstemning forlod en fælles EF-holdning til stor fortrydelse for de andre. Her var det især fremgangsmåden, der var forkert.

Kritikken af regeringen er i dag foranlediget af vor afstemning om resolutionen om våbenblokade af Sydafrika, hvor vi som det eneste EF-land stemte for en resolution, der indeholdt nogle uacceptable bestanddele.

Kristeligt folkeparti kritiserer ikke regeringen, fordi den er tilhænger af våbenblokade som en sanktion påbudt af sikkerhedsrådet. Man kan diskutere, om tidspunktet er valgt, om den har nogen effektiv betydning magtpolitisk, men vi har taget regeringens standpunkt til efterretning. Vor væsentligste kritik skyldes, at denne resolution taler om en række navngivne vestlige lande som det racistiske regimes traditionelle allierede og beskylder dem for fortsat krænkelser af våbenembargoen, hvad nogle af disse lande ikke anser for rigtigt.

Regeringen tror med urette, at Danmark klarer frisag over for disse partnere ved i stemmeforklaringen at tage afstand fra disse udtryk. Regeringens alvorlige fejl består i at nedprioritere hensynet til bl. a. de EF-partnere, hvis Afrikapolitik vi ønsker at påvirke i progressiv retning. Regeringen har således skadet vore muligheder for at påvirke EFs Afrikapolitik. Har vor afstemning gavnede de undertrykte i Sydafrika så meget, at det opvejer vort tab af goodwill og indflydelse i EF? Svaret er nej.

En anden vigtig grund til, at vi burde have stemt anderledes, er, at resolutionen anfægtet

sikkerhedsrådets status og vetoret. Derigennem deltager Danmark i undermineringen af selve FN-systemet, der hviler på en kompetencefordeling imellem plenarforsamling og sikkerhedsråd. Derudover rummer resolutionen bl. a. et forbud imod levering af kernekraftværker el. lign. til Sydafrika, et forbud, som ikke kan siges at være en direkte konsekvens af våbenembargoen. Men også dette har den danske regering slugt.

I den danske stemmeforklaring hedder det, at regeringen har overvejet at afstå. Hvorfor gjorde den det så ikke? Minavisen for den 18. november giver VS æren herfor. I Jyllands-Posten den 19. november siger hr. Steen Folke lige ud, at det skyldes hans partimedlem, fru Litten Hansens indsats hos statsministeren i udenrigsministerens fravær. Dette er meget flovt for regeringen. Jeg må sige det rent ud: hvis regeringen i kontroversielle spørgsmål følger udenrigspolitisk rådgivning fra VS, så vidner det om mangel på udenrigspolitisk dømmekraft.

Kristeligt folkeparti mener, at regeringen burde have undladt at stemme for denne resolution. Men selv om vi mener, at regeringen har begået en alvorlig fejl, så anser vi ikke denne fejl for at være et kendetegn for regeringens Afrikapolitik som helhed. Enhver regering har lov til at begå fejl i FN, både denne regering og den forrige. Nogle fejlfafstemninger i FN skal ikke overskygge den kendsgerning, at regeringens Afrikapolitik har været fremsynet og peget i den rigtige retning. Kristeligt folkeparti har derfor støttet væsentlige sider af denne politik, det gælder f. eks. den humanitære og uddannelsesmæssige støtte til frihedsbevægelserne i de tidligere portugisiske kolonier og til ofrene for racismen. Det gælder også regeringens kontakt med de nye regeringer i de tidligere portugisiske kolonier. Vi har anbefalet, at regeringen går ind i et bistandsmæssigt samarbejde med disse lande, som har et stort behov for økonomisk hjælp udefra.

Der har været en mængde kritik af denne side af dansk Afrikapolitik. I den udstrækning, jeg har kunnet efterprøve beskyldningerne, har de vist sig uden grundlag. Jeg kan derfor ikke tilslutte mig visse borgerlige avisers nedvurdering af udenrigsministerens Afrikapolitik. I virkeligheden er udenrigsminister K. B. Andersens Afrikapolitik noget af den bedste udenrigspolitik, socialdemokratiet har præsteret. I kraft af denne politik over for frihedsbevægel-